

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

1

Θα μπορούσα να είχα γίνει κατά συρροήν δολοφόνος όταν χακάρισα τον καθοδηγητή συμπεριφοράς μου, ύστερα όμως κατάλαβα ότι τώρα είχα στη διάθεσή μου όλο το πλήθος των καναλιών ψυχαγωγίας που αναμετέδιδαν οι δορυφόροι της εταιρείας. Από τότε είχαν περάσει πάνω από 35.000 ώρες, και μπορεί οι φόνοι να ήταν ελάχιστοι, αλλά είχα καταναλώσει, ξέρω γω, κάτι λιγότερο από 35.000 ώρες ταινιών, τηλεοπτικών σειρών, βιβλίων, θεατρικών έργων και μουσικής. Ως άσπλαχνη φονομηχανή, ήμουν παταγώδης αποτυχία.

Επίσης εξακολουθούσα να κάνω τη δουλειά μου, με το καινούριο συμβόλαιο, και έλπιζα ότι ο δρ Βολέσκου και η δρ Μπαραντουάτζ θα τελείωναν σύντομα την έρευνά τους για να επιστρέψουμε στο ενδιαίτημά μας και να μπορέσω να δω το επεισόδιο 397 από το *Η Άνοδος και η Πτώση του Φεγγαριού του Καταφυγίου*.

Παραδέχομαι ότι ήμουν αφηρημένο*. Μέχρι στιγμής το συμβόλαιο ήταν σκέτη πλήξη και σκεφτόμουν να θάψω το κανάλι συναγερμού στο βά-

---

* (σ.τ.μ.) Πρωταγωνιστής μας είναι το SecUnit (Security Unit, Ανδροειδής Ασφαλείας) ή bot (μποτ, από το ρομπότ) ή murderbot (φονομπότ, χαρακτηρισμός που έχει δώσει το ίδιο στον εαυτό του). Δεν έχει βιολογικό φύλο. Στο ελληνικό κείμενο αποδίδεται σε ουδέτερο γένος.

θος και να βάλω μουσική από τα κανάλια ψυχαγωγίας χωρίς το Κεντρικό Σύστημα να καταγράψει την επιπλέον δραστηριότητα. Ήταν πιο δύσκολο να το κάνεις αυτό όταν ήσουν έξω σε αποστολή παρά μέσα στο ενδιαίτημα.

Η ζώνη αξιολόγησης ήταν η έρημη έκταση μιας νησιωτικής ακτής με χαμηλούς, σχετικά επίπεδους λόφους που υψώνονταν και χαμήλωναν απαλά, και πυκνό μαυροπράσινο γρασίδι που έφτανε ως τους αστραγάλους μου, χωρίς σπουδαία χλωρίδα ή πανίδα, με εξαίρεση μερικά πτηνόμορφα πλάσματα διαφόρων μεγεθών και κάτι αφράτα πλάσματα που έπλεαν στον αέρα και ήταν ακίνδυνα απ' όσο ξέραμε. Στην ακτή υπήρχαν διάσπαρτοι κρατήρες, μεγάλοι και γυμνοί, κι από έναν έπαιρναν δείγματα η Μπαραντουάτζ και ο Βολέσκου. Ο πλανήτης είχε δακτύλιο, ο οποίος από τη θέση που βρισκόμασταν δέσποζε στον ορίζοντα όταν κοιτούσαμε προς τη θάλασσα. Εγώ στένιζα τον ουρανό και σκάλιζα νοερά τα κανάλια όταν ο πυθμένας του κρατήρα ανατινάχτηκε.

Δεν ασχολήθηκα να κάνω προφορική κλήση εκτάκτου ανάγκης. Έστειλα το οπτικό σήμα από την κάμερά μου στη δρα Μένσαχ και πήδηξα στον κρατήρα. Καθώς σκόνταφτα και κατέβαινα την αμμόδη πλαγιά, άκουγα ήδη τη Μένσαχ στη συχνότητα εκτάκτου ανάγκης του ασυρμάτου να φωνάζει σε κάποιον να στείλει αμέσως το χόπερ. Εκείνοι βρίσκονταν δέκα χιλιόμετρα παραπέρα, δουλεύο-

ντας σε ένα άλλο σημείο του νησιού, κι έτσι δεν υπήρχε περίπτωση να έρθουν εγκαίρως για να βοηθήσουν.

Αντικρουόμενες εντολές γέμισαν τα κανάλια μου αλλά εγώ δεν έδωσα σημασία. Ακόμα κι αν δεν είχα μπλοκάρει τον καθοδηγητή συμπεριφοράς μου, τα κανάλια εκτάκτου ανάγκης θα είχαν προτεραιότητα, και επικρατούσε χάος κι εκεί, με το αυτοματοποιημένο Κεντρικό Σύστημα να ζητά δεδομένα και να προσπαθεί να μου στείλει δεδομένα που δεν χρειάζονται, ενώ ακόμα και η Μένσαχ μου έστελνε τηλεμετρικά στοιχεία από το κόπερ. Που ούτε κι αυτά χρειάζονται αμέσως, αλλά ήταν πιο εύκολο να τα αγνοήσω απ' όσο το Κεντρικό Σύστημα που ταυτοχρόνως απαιτούσε απαντήσεις και προσπαθούσε να τις προσφέρει.

Μέσα σ' αυτή την αναμπουμπούλα έφτασα στον πυθμένα του κρατήρα. Έχω μικρά ενεργειακά όπλα ενσωματωμένα στα χέρια, αλλά προτίμησα το μεγάλο πυροβόλο όπλο που ήταν στερεωμένο στην πλάτη μου. Το εχθρικό πλάσμα που είχε πεταχτεί από το έδαφος είχε ένα μεγάλο στόμα, γι' αυτό θεώρησα ότι χρειάζονται ένα μεγάλο όπλο.

Ξεκόλλησα την Μπαραντουάτζ από το στόμα του και πήρα τη θέση της, και πυροβόλησα ίσια κάτω στον λαιμό του, και μετά ψηλά εκεί που ευχόμενοι να ήταν ο εγκέφαλός του. Δεν ξέρω αν έγιναν όλα με αυτήν τη σειρά· θα πρέπει να ξαναδώ το σήμα της κάμεράς μου. Το μόνο που ήξερα

ήταν ότι την Μπαραντουάτζ την είχα εγώ και όχι αυτό, και ότι το πλάσμα είχε τρυπώσει πάλι στο λαγούμι του.

Η Μπαραντουάτζ ήταν αναίσθητη και η στολή της ήταν ποτισμένη από το αίμα που κυλούσε από τεράστια τραύματα στο δεξί πόδι και το πλευρό της. Στερέωσα πάλι το όπλο στη θήκη του για να μπορέσω να τη σηκώσω και με τα δύο χέρια. Είχα χάσει τη θωράκιση του αριστερού μπράτσου μου και μεγάλο μέρος της σάρκας από κάτω, αλλά τα μη οργανικά μέρη μου δούλευαν ακόμα. Ήρθε άλλος ένας καταγισμός εντολών από τον καθοδηγητή συμπεριφοράς μου και τον έθαψα χωρίς να ασχοληθώ να τις αποκωδικοποιήσω. Η Μπαραντουάτζ, που δεν είχε μη οργανικά μέρη και δεν διορθωνόταν τόσο εύκολα όσο εγώ, ήταν οπωσδήποτε η προτεραιότητα εδώ πέρα και με ενδιέφερε κυρίως αυτό που προσπαθούσε να μου πει το Ιατρικό Σύστημα στα κανάλια εκτάκτου ανάγκης. Πρώτα όμως έπρεπε να τη βγάλω από τον κρατήρα.

Μέσα σ' όλα αυτά, ο Βολέσκου ήταν κουλουριασμένος στο σκαμμένο έδαφος, σε κατάσταση κρίσης, όχι ότι δεν τον ένιωθα βέβαια. Παρ' όλο που δεν ήμουν τόσο ευάλωτο σε αυτό το σκηνικό όσο εκείνος, ούτε κι εγώ το διασκεδάζα. Είπα, «Δρ Βολέσκου, πρέπει να έρθετε μαζί μου τώρα».

Δεν αντέδρασε. Το Ιατρικό Σύστημα με συμβούλεψε να του κάνω ηρεμιστική ένεση και κάτι

μπλα μπλα μπλα, αλλά εγώ με το ένα χέρι έσφιγγα τη στολή της δρος Μπαραντουάτζ για να μην αιμορραγεί και με το άλλο στήριζα το κεφάλι της, κι εν πάση περιπτώσει μόνο δύο χέρια έχω. Είπα στο κράνος μου να ανοίξει για να δει ο Βολέσκου το ανθρώπινο πρόσωπό μου. Αυτό θα ήταν μέγα σφάλμα αν ο εχθρός επέστρεφε και με ξαναδάγκωνε, γιατί όντως χρειάζονται τα οργανικά μέρη του κεφαλιού μου. Πήρα φωνή σταθερή και θερμή και μαλακή, και είπα, «Δρ Βολέσκου, όλα θα πάνε καλά, εντάξει; Αλλά πρέπει να σηκωθείτε και να με βοηθήσετε να την πάρω από εδώ».

Αυτό δούλεψε. Στάθηκε με κόπο στα πόδια του και με πλησίασε τρεκλίζοντας, ενώ ακόμα έτρεμε. Έστρεψα την καλή μεριά μου προς το μέρος του και του είπα, «Πιάστε το μπράτσο μου. Κρατηθείτε».

Κατάφερε να πιαστεί από τον αγκώνα μου κι εγώ ξεκίνησα να ανηφορίζω τον κρατήρα τραβώντας τον, ενώ κρατούσα την Μπαραντουάτζ στην αγκαλιά μου. Η ανάσα της ήταν τραχιά και απελπισμένη, και δεν μπορούσα να πάρω πληροφορίες από τη στολή της. Η δική μου στολή ήταν σχισμένη στο στήθος μου κι έτσι ανέβασα τη θερμότητα του σώματός μου, ελπίζοντας να βοηθήσει. Τώρα τα κανάλια ήταν ήσυχα, αφού η Μένσαχ είχε καταφέρει να χρησιμοποιήσει την προτεραιότητα που είχε ως αρχηγός για να σιγάσει τα πάντα εκτός από το Ιατρικό Σύστημα και το χόπερ, και το μόνο

που άκουγα στο κανάλι του χόπερ ήταν τους άλλους που έλεγαν νευρικά «σουτ» μεταξύ τους.

Το έδαφος στην πλαγιά του κρατήρα δεν προσφερόταν για σταθερό πάτημα, ήταν όλο μαλακή άμμος και χαλίκια, αλλά τα πόδια μου δεν είχαν βλάβη και κατάφερα να ανέβω στην κορυφή με τους δύο ανθρώπους να ζουν ακόμα. Ο Βολέσκου προσπάθησε να σωριαστεί κάτω και τον κατάφερα να απομακρυνθεί μερικά μέτρα από την άκρη του κρατήρα, σε περίπτωση που το πλάσμα που ήταν εκεί κάτω μπορούσε να φτάσει πιο μακριά απ' όσο έδειχνε.

Δεν ήθελα να αφήσω κάτω την Μπαραντουάτζ επειδή κάτι στο στομάχι μου είχε μεγάλη ζημιά και δεν ήξερα αν θα κατάφερνα να την ξανασηκώσω μετά. Γύρισα λίγο πίσω το βίντεο της κάμεράς μου και είδα ότι με είχε καρφώσει ένα δόντι, ή ίσως νημάτιο. Άραγε, εννοούσα νημάτιο ή ήταν άλλο πράγμα αυτό; Στα φονομπότ δεν τοποθετούν εκπαιδευτικά προσαρτήματα για τίποτε άλλο παρά μόνο για να μάθουν για φόνους, αλλά ακόμα και εκείνα είναι από τα φτηνιάρικα. Έψαχνα τη λέξη στο κέντρο γλώσσας του Κεντρικού Συστήματος όταν το μικρό χόπερ προσεδάφιστηκε εκεί κοντά. Σφράγισα ερμητικά το κράνος μου και το έκανα αδιαφανές καθώς το χόπερ κατέβαινε στο γρασίδι.

Είχαμε δύο τύπους χόπερ: ένα μεγάλο για έκτακτες ανάγκες και αυτό το μικρούλικο για να πηγαίνουμε στις τοποθεσίες αξιολόγησης. Είχε τρεις

θαλάμους: έναν μεγάλο στη μέση για το ανθρώπινο πλήρωμα και δύο μικρότερους σε κάθε πλευρά για φορτίο, προμήθειες, και για μένα. Η Μένσαχ ήταν στα όργανα ελέγχου. Άρχισα να περπατάω, πιο αργά απ' όσο θα πήγαινα κανονικά γιατί δεν ήθελα να χάσω τον Βολέσκου. Καθώς η ράμπα χαμήλωνε, πετάχτηκαν έξω η Πιν-Λι και η Αράντα, και έβαλα τη φωνητική επικοινωνία για να πω, «Δρ Μένσαχ, δεν μπορώ να αφήσω τη στολή της».

Εκείνη χρειάστηκε ένα δευτερόλεπτο για να καταλάβει τι εννοούσα. Είπε βιαστικά, «Δεν πειράζει, ανέβασέ την στην καμπίνα του πληρώματος».

Τα φονομπότ δεν επιτρέπεται να συνταξιδεύουν με τους ανθρώπους και έπρεπε να έχω προφορική άδεια για να μπω. Τώρα που ο καθοδηγητής μου ήταν χαλασμένος δεν με εμποδίζει τίποτα, αλλά ήταν κάπως σημαντικό να μη μάθει κανείς ότι ήμουν αυτόβουλο, και ειδικά εκείνοι που είχαν το συμβόλαιό μου. Γιατί τότε θα κατέστρεφαν τα οργανικά τμήματά μου και το υπόλοιπο θα με έκαναν ανταλλακτικά, οπότε καταλαβαίνετε την ανησυχία μου.

Ανέβασα την Μπαραντουάτζ στην καμπίνα από τη ράμπα, κι εκεί η Όβερσι και ο Ράτθι διέλυαν με φούρια τα καθίσματα για να κάνουν χώρο. Είχαν βγάλει τα κράνη και είχαν κατεβάσει την κουκούλα της στολής τους, κι έτσι είδα την έκφραση φρίκης τους όταν είδαν μέσα στη στολή μου τι είχε απο-

μείνει από τον άνω κορμό μου. Χάρηκα που είχα κλείσει το κράνος μου.

Να γιατί μ' αρέσει να ταξιδεύω μαζί με το φορτίο. Υπάρχει αμηχανία όταν έχεις στον ίδιο στενό χώρο ανθρώπους και επαυξημένους ανθρώπους μαζί με φονομπότ. Τουλάχιστον υπάρχει αμηχανία για το υποφαινόμενο φονομπότ. Κάθισα στο κατάστρωμα με την Μπαραντουάτζ στην αγκαλιά μου, ενώ η Πιν-Λι και η Αράντα κουβαλούσαν μέσα τον Βολέσκου.

Αφήσαμε πίσω δύο βαλιτσάκια με εξοπλισμό πεδίου και δυο-τρία όργανα, ήταν ακόμα στο γρασίδι εκεί που δούλευαν η Μπαραντουάτζ και ο Βολέσκου προτού κατέβουν στον κρατήρα για δείγματα. Κανονικά θα βοηθούσα να τα κουβαλήσουν, αλλά σύμφωνα με το Ιατρικό Σύστημα, που επιτηρούσε την Μπαραντουάτζ από τα απομεινάρια της στολής της, ήταν σαφές ότι θα ήταν κακή ιδέα αν την άφηνα. Όμως κανείς δεν έκανε κουβέντα για τον εξοπλισμό. Μπορεί να φαίνεται φως-φανάρι ότι σε περίπτωση ανάγκης παρατάς πίσω τα είδη που αναπληρώνονται εύκολα, αλλά μου είχαν τύχει συμβόλαια που οι πελάτες θα μου είχαν πει να αφήσω κάτω τον ματωμένο άνθρωπο και να πάω τα φέρω τα πράγματα.

Σ' αυτό το συμβόλαιο, ο δρ Ράτθι πετάχτηκε και είπε, «Θα φέρω τα βαλιτσάκια!»

Φώναξα, «Όχι!», κάτι που κανονικά δεν πρέπει να κάνω· πάντα οφείλω να μιλάω με σεβασμό

στους πελάτες, ακόμα και όταν πάνε κατά λάθος για αυτοκτονία. Το Κεντρικό Σύστημα μπορούσε να το καταγράψει κι αυτό θα προκαλούσε τιμωρία μέσω του καθοδηγητή συμπεριφοράς. Αν δεν ήταν χακαρισμένος.

Ευτυχώς που οι άλλοι άνθρωποι φώναξαν, «Όχι!» την ίδια στιγμή, και η Πιν-Λι πρόσθεσε, «Γαμώτο μου, Ράτθι!»

Ο Ράτθι είπε, «Α, φυσικά, δεν έχουμε χρόνο. Συγγνώμη!» και πληκτρολόγησε τον συνδυασμό γρήγορου κλεισίματος στην μπουκαπόρτα.

Έτσι, δεν χάσαμε τη ράμπα μας όταν ο εχθρός βγήκε από κάτω, με μεγάλο στόμα τίγκα στα δόντια ή τα νημάτια ή όπως λέγονται τέλος πάντων, μασώντας το χώμα. Είδαμε μια ωραία εικόνα του στις κάμερες του χόπερ, που το σύστημά του σαν δωράκι την έστειλε κατευθείαν στο κανάλι όλων. Οι άνθρωποι ούρλιαξαν.

Η Μένσαχ μας ανέβασε στον αέρα τόσο γρήγορα και απότομα που παραλίγο θα λύγιζα, και βρέθηκαν στο πάτωμα όσοι δεν ήταν ήδη σωριασμένοι κάτω.

Στην ησυχία που ακολούθησε, καθώς άφηναν φωνές ανακούφισης, η Πιν-Λι είπε, «Ράτθι, αν πας και σκοτωθείς—»

«Θα τσαντιστείς πολύ, το ξέρω». Ο Ράτθι γλίστρησε λίγο πιο χαμηλά στον τοίχο που ακουμπούσε και της κούνησε αδύναμα το χέρι.

«Είναι διαταγή, Ράτθι, κοίτα να μη σκοτωθείς», είπε η Μένσαχ από τη θέση του πιλότου. Φαινόταν ήρεμη, αλλά έχω προτεραιότητα ασφαλείας και μέσω του Ιατρικού Συστήματος έβλεπα τους σφυγμούς της στα ύψη.

Η Αράντα έβγαλε το ιατρικό κιτ εκτάκτου ανάγκης για να σταματήσουν την αιμορραγία και να προσπαθήσουν να σταθεροποιήσουν την Μπαραντουάτζ. Εγώ προσπάθησα να παραστήσω ότι ήμουν απλώς μια συσκευή πιέζοντας τα τραύματα εκεί που μου έλεγαν, χρησιμοποιώντας τη μειούμενη θερμοκρασία του σώματός μου για την κρατήσω ζεστή, και σκύβοντας το κεφάλι για να μην τους βλέπω να με κοιτάζουν.

**ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ ΑΠΟΔΟΣΗΣ ΣΤΟ
60% ΚΑΙ ΜΕΙΩΝΕΤΑΙ**

Το ενδιαίτημά μας είναι ένα τυπικό μοντέλο, επτά ενωμένοι θόλοι τοποθετημένοι σε μια σχετικά επίπεδη πεδιάδα πάνω από τη στενή κοιλάδα ενός ποταμού, με σύστημα ανακύκλωσης και ενέργειας συνδεδεμένο από τη μία πλευρά. Είχαμε περιβαλλοντικό σύστημα αλλά όχι αεροφράκτες, καθώς η ατμόσφαιρα του πλανήτη ήταν αναπνεύσιμη, απλώς όχι πολύ καλή για τους ανθρώπους μακροπρόθεσμα. Δεν ξέρω γιατί, διότι είναι από

τα πράγματα που βάσει συμβολαίου δεν είναι υποχρεωτικό να με ενδιαφέρουν.

Διαλέξαμε την τοποθεσία επειδή είναι ακριβώς στο κέντρο της περιοχής αξιολόγησης κι επειδή, παρ' όλο που υπάρχουν διάσπαρτα δέντρα στην πεδιάδα, το καθένα έχει ύψος δεκαπέντε μέτρα ή και παραπάνω, με ένα μόνο στρώμα πλατιάς κομοστέγης, οπότε αν κάτι μας πλησιάζει, δύσκολα θα τα χρησιμοποιήσει για προκάλυμμα. Φυσικά, αυτό δεν λάμβανε υπ' όψιν κάτι που θα πλησίαζε μέσω σήραγγας.

Έχουμε πόρτες ασφαλείας στο ενδιαίτημα για σιγουριά, αλλά το Κεντρικό Σύστημα μου είπε ότι η κεντρική ήταν ήδη ανοικτή καθώς το χόπερ προσεδαφιζόταν. Ο δρ Γκουράθιν είχε έτοιμο μηχανικό φορείο και το οδήγησε με τηλεχειρισμό σε μας. Η Όβερσι και η Αράντα είχαν καταφέρει να σταθεροποιήσουν την Μπαραντουάτζ, οπότε μπόρεσα να την ακουμπήσω στο φορείο και να ακολουθήσω τους άλλους στο ενδιαίτημα.

Οι άνθρωποι κατευθύνθηκαν στο Ιατρείο κι εγώ σταμάτησα για να στείλω στο μικρό χόπερ εντολές για να κλειδώσει και να κλείσει αεροστεγώς, και μετά κλείδωσα τις εξωτερικές πόρτες. Μέσω του καναλιού ασφαλείας, είπα στους δρόνους να διευρύνουν την περίμετρό μας, για να έχω πιο έγκαιρη προειδοποίηση αν ερχόταν κατά πάνω μας κάτι μεγάλο. Επίσης έβαλα μερικούς καταγραφείς στους σεισμικούς αισθητήρες για να με

ειδοποιήσουν για ανωμαλίες σε περίπτωση που το υποθετικό «κάτι μεγάλο» αποφάσιζε να έρθει μέσω σήραγγας.

Αφού ασφάλισα το ενδιαίτημα, επέστρεψα στον θάλαμο προετοιμασίας ασφαλείας, όπως ήταν γνωστός, όπου ήταν αποθηκευμένα όπλα, πυρομαχικά, συναγερμοί περιμέτρου, δρόνοι και όλα τα άλλα εφόδια που αφορούσαν την ασφάλεια, στα οποία συγκαταλέγομαι κι εγώ. Πέταξα ό,τι είχε απομείνει από τη θωράκισή μου και κατόπιν συμβουλής του Ιατρικού Συστήματος ψέκασα μονωτικό πληγών σ' όλη την τραυματισμένη πλευρά μου. Δεν έσταζα αίματα επειδή οι αρτηρίες και οι φλέβες μου σφραγίζουν αυτομάτως, αλλά το θέαμα δεν ήταν ευχάριστο. Και πονούσε, παρ' όλο που το μονωτικό πληγών μούδιαζε λιγάκι την περιοχή. Είχα ήδη επιβάλει απαγορευτικό μέσω του Κεντρικού Συστήματος, έτσι ώστε να μην μπορεί κανείς να βγει έξω χωρίς εμένα, και ύστερα έθεσα τον εαυτό μου εκτός υπηρεσίας. Έλεγξα τα κύρια κανάλια αλλά κανένας δεν είχε διατυπώσει ενστάσεις.

Είχα παγώσει γιατί ο έλεγχος θερμοκρασίας μου σε κάποιο σημείο της διαδρομής είχε χαλάσει, και το προστατευτικό δέρμα που έμπαινε κάτω από τη θωράκισή μου είχε κομματιαστεί. Είχα μερικά ανταλλακτικά, αλλά δεν θα ήταν ούτε πρακτικό ούτε εύκολο, να φορέσω ένα τώρα. Το μόνο άλλο ρούχο που είχα ήταν μια στολή που δεν είχα βάλει

ακόμα, και μου φαινόταν πως ούτε κι αυτήν δεν θα κατάφερνα να τη φορέσω. (Δεν είχα χρειαστεί τη στολή επειδή δεν έκανα περιπολίες μέσα στο ενδιαίτημα. Κανένας δεν το είχε ζητήσει, επειδή οι άλλοι ήταν μόνο οκτώ και όλοι φίλοι μεταξύ τους, συνεπώς θα ήταν χαζή σπατάλη πόρων, όπου πόρος ίσον εγώ.) Έψαξα με ένα χέρι στο βαλιτσάκι, βρήκα το επιπλέον ιατρικό κιτ για ανθρώπους που μου επιτρέπουν να έχω για περιπτώσεις εκτάκτου ανάγκης, το άνοιξα και έβγαλα τη θερμομονωτική κουβέρτα. Την τύλιξα γύρω μου και ύστερα χώθηκα στο πλαστικό κρεβάτι του θαλαμίσκου μου. Άφησα την πόρτα να κλείσει στεγανά καθώς άναβε το άσπρο φωτάκι μ' ένα τρεμοπαίξιμο.

Δεν ήταν πολύ πιο ζεστά εκεί μέσα, τουλάχιστον όμως ήταν βολικά. Συνδέθηκα με τους αγωγούς ανεφοδιασμού και επισκευών, έγειρα στον τοίχο και ανατρίχιασα. Το Ιατρικό Σύστημα είχε την ευγένεια να με πληροφορήσει ότι η αξιοπιστία απόδοσής μου τώρα ήταν στο 58% και μειωνόταν, κάτι που δεν αποτελούσε έκπληξη. Σίγουρα μπορούσα να επιδιορθωθώ σε οκτώ ώρες, και πιθανότατα θα αναπτύσσονταν ξανά τα περισσότερα οργανικά στοιχεία μου που είχαν καταστραφεί, αλλά με 58% αμφέβαλλα αν μπορούσα στο μεταξύ να κάνω κάποια ανάλυση. Οπότε έβαλα τα κανάλια ασφαλείας να στείλουν σήμα αν κάτι ερχόταν να καταβροχθίσει το ενδιαίτημα, και έψαξα το απόθεμα των σειρών και των ταινιών που είχα κατεβάσει

από τα κανάλια ψυχαγωγίας. Πονούσα τόσο που δεν θα μπορούσα να δώσω προσοχή σε κάτι που είχε πλοκή, αλλά ο φιλικός ήχος θα μου έκανε παρέα.

Τότε κάποιος χτύπησε την πόρτα του θαλαμίσκου.

Την κοίταξα και έχασα τον λογαριασμό όλων των επιλογών που είχα βάλει σε τόσο τακτική σειρά. Σαν βλάκας, είπα, «Ε, εμπρός;»

Η δρ Μένσαχ άνοιξε την πόρτα και με κοίταξε. Ποτέ δεν καταφέρνω να μαντέψω την πραγματική ηλικία των ανθρώπων, παρά τις σειρές που παρακολουθώ. Οι άνθρωποι στις σειρές συνήθως δεν μοιάζουν με τους ανθρώπους στην πραγματική ζωή, τουλάχιστον στις καλές σειρές. Η Μένσαχ είχε σκουροκαφέ επιδερμίδα και ανοικτοκάστανα μαλλιά κομμένα κοντά, και φαντάζομαι πως δεν ήταν νεαρή αλλιώς δεν θα ήταν η επικεφαλής. Μου είπε, «Είσαι καλά; Είδα την αναφορά σου».

«Χμ». Σ' αυτό το σημείο κατάλαβα ότι κακώς απάντησα και έπρεπε να είχα κάνει ότι βρισκόμουν σε κατάσταση στάσης. Ανέβασα την κουβέρτα στο στήθος μου, ελπίζοντας να μην είχε δει τα κομμάτια που έλειπαν. Δίχως τη θωράκιση να με συγκρατεί, η κατάσταση ήταν πολύ χειρότερη. «Μια χαρά».

Εντάξει, νιώθω αμηχανία με τους ανθρώπους στην πραγματική ζωή. Ο λόγος δεν είναι ούτε αυτοί ούτε η παράνοια για τον χακαρισμένο καθοδη-

γητή συμπεριφοράς μου· αλλά εγώ. Ξέρω ότι είμαι ένα φρικτό φονομπότ, και το ξέρουν κι αυτοί, και αυτό μας κάνει αμφοτέρους νευρικούς, κάτι που με κάνει ακόμα πιο νευρικό. Επίσης, όταν δεν φορώ τη θωράκισή μου, είναι επειδή έχω τραυματιστεί, και ένα από τα οργανικά τμήματά μου ίσως πέσει μ' ένα σπλάτς στο πάτωμα ανά πάσα στιγμή κι αυτό κανένας δεν θα ήθελε να το δει.

«Μια χαρά;» Έσμιξε τα φρύδια της. «Η αναφορά έλεγε ότι έχασες το 20% της σωματικής μάζας σου».

«Θα αναπτυχθεί ξανά», είπα. Ξέρω ότι σε έναν πραγματικό άνθρωπο θα φαινόταν ότι πεθαίνω. Οι πληγές μου ήταν το αντίστοιχο του να χάσει ένας άνθρωπος ένα ή δύο μέλη, συν το περισσότερο αίμα του.

«Το ξέρω, αλλά ακόμα κι έτσι». Με κοίταξε για μια ατέλειωτη στιγμή, τόσο που μπήκα στα κανάλια ασφαλείας μου για να δω το εστιατόριο, όπου τα μέλη της ομάδας που δεν είχαν τραυματιστεί κάθονταν στο τραπέζι και μιλούσαν. Συζητούσαν το ενδεχόμενο να υπήρχε κι άλλη υπόγεια πανίδα και εύχονταν να είχαν αλκοολούχα υγρά. Η κατάσταση έμοιαζε αναμενόμενη. Η Μένσαχ συνέχισε, «Ήσουν πολύ καλό με τον δρ Βολέσκου. Δεν νομίζω να συνειδητοποίησαν οι άλλοι ότι... Εντυπωσιάστηκαν».

«Είναι τμήμα των οδηγιών για έκτακτες ιατρικές ανάγκες, να καταπραΰνεις το θύμα». Τυλίχτηκα πιο

γερά με την κουβέρτα για να μη δει κάτι άσχημο. Ένωθα κάτι πιο χαμηλά να στάζει.

«Ναι, όμως το Ιατρικό Σύστημα έδινε προτεραιότητα στην Μπαραντουάτζ και δεν έλεγξε τα ζωτικά σημεία του δρος Βολέσκου. Δεν έλαβε υπ' όψιν το σοκ του συμβάντος και περίμενε ότι θα μπορούσε να φύγει από το σημείο μόνος του».

Στο κανάλι ήταν φανερό ότι οι άλλοι είχαν εξετάσει το οπτικό υλικό από την κάμερα του Βολέσκου. Έλεγαν διάφορα όπως *Δεν ήξερα καν ότι είχε πρόσωπο*. Ήμουν μέσα στη θωράκιση από τότε που είχαμε φτάσει και δεν είχα ανοίξει το κράνος όταν ήμουν κοντά τους. Δεν υπήρχε συγκεκριμένος λόγος. Το μόνο μέρος μου που θα είχαν δει ήταν το κεφάλι μου, και είναι ένα τυπικό ανθρώπινο κεφάλι, χωρίς κάτι ιδιαίτερο. Αλλά δεν ήθελαν να μου μιλάνε, και εγώ σαφώς δεν ήθελα να τους μιλάω· όταν είχα υπηρεσία, θα μου αποσπούσε την προσοχή, και εκτός υπηρεσίας... δεν ήθελα να τους μιλάω. Η Μένσαχ με είχε δει όταν υπογράψαμε το συμβόλαιο. Αλλά με το ζόρι μου είχε ρίξει μια ματιά, κι εγώ το ίδιο, διότι, και πάλι, φονομπότ συν πραγματικός άνθρωπος ίσον αμηχανία. Φορούσα όλη την ώρα τη θωράκιση κι αυτό μείωνε τις περιττές επαφές.

Είπα, «Είναι τμήμα της δουλειάς μου να μην ακούω τα κανάλια του Συστήματος όταν... κάνουν λάθη». Γι' αυτό χρειάζεσαι τεχνητά κατασκευάσματα, Ανδροειδή Ασφαλείας με οργανικά στοιχεία.

Μα αυτό θα το ήξερε η Μένσαχ. Πριν δεχθεί να με παραλάβει, είχε υποβάλει δέκα ενστάσεις, προσπαθώντας να βγει από την υποχρέωση να με έχει μαζί της. Δεν την κατηγορούσα γι' αυτό. Ούτε κι εγώ θα με ήθελα.

Σοβαρά, δεν ξέρω γιατί δεν είπα απλώς να είστε καλά και παρακαλώ φύγετε από τον θαλαμίσκο μου να με αφήσετε στην ησυχία μου να στάζω.

«Εντάξει», είπε, και με κοίταξε για διάστημα που αντικειμενικά ξέρω ότι ήταν 2,4 δευτερόλεπτα και υποκειμενικά περίπου είκοσι αβάσταχτα λεπτά. «Θα σε δω σε οκτώ ώρες. Αν χρειαστείς κάτι πιο πριν, στείλε μου ειδοποίηση στο κανάλι».

Έμεινα με την απορία τι θαύμαζαν όλοι κι έτσι έβγαλα την καταγραφή του περιστατικού. Εντάξει, έμεινα. Σ' όλον τον δρόμο μέχρι να φτάσουμε στην κορυφή του κρατήρα είχα πιάσει κουβέντα με τον Βολέσκου. Κυρίως με ανησυχούσε η τροχιά του χόπερ και η αιμορραγία της Μπαραντουάτζ και μήπως ξανάβγαινε τίποτα από τον κρατήρα για μια δεύτερη μπουκιά· βασικά, δεν άκουγα τον εαυτό μου. Είχα ρωτήσει τον Βολέσκου αν είχε παιδιά. Ήταν απίστευτο. Μάλλον έβλεπα πολλές σειρές. (Είχε παιδιά. Είχε τετραπλό γάμο και υπήρχαν επτά παιδιά, όλα πίσω στην πατρίδα με τις συντρόφους του.)

Όλοι οι δείκτες μου ήταν πολύ ανεβασμένοι για περίοδο ανάπαυσης, οπότε αποφάσισα ότι τουλάχιστον μπορούσα να το αξιοποιήσω και να δω τις

άλλες καταγραφές. Ύστερα βρήκα κάτι αλλόκοτο. Υπήρχε μια εντολή «ακύρωσης» στα κανάλια διοίκησης του Κεντρικού Συστήματος, εκείνα που έλεγχαν, ή προς το παρόν πίστευαν ότι έλεγχαν, τον καθοδηγητή συμπεριφοράς μου. Πρέπει να ήταν στιγμιαίο σφάλμα. Δεν είχε σημασία, γιατί όταν το Ιατρικό Σύστημα έχει προτεραιότητα—

**ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ ΑΠΟΔΟΣΗΣ ΣΤΟ 39%,
ΕΚΚΙΝΗΣΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΑΣΗΣ
ΓΙΑ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΠΙΣΚΕΥΩΝ
ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ**